

ГРОЗДЕ

Ехъ, че сладко грозде
тегне по лозитѣ!
Смѣй се и ме гледа
право въвъ очитѣ.
Вѣгъръ се рѣе
въ неговата шума —
шумата ми пѣе
и ми сякашъ дума:
— Хайде, вижъ, какво е
само наедрѣло!
Ако искашъ черно,
ако искашъ бѣло!
Ето на, опитай
първо отъ „памита“!
Тука до колата
има отъ „дамята“:
тамъ при кукуруза
се жълтѣй „афуза“,
а на она редъ

чака те „мискетъ“!
Азъ си пооткъснахъ
мъничко червено —
хапнахъ и отвърнахъ
весело, засмѣно:
— Ой те тебе, шумо,
шумо пожълтѣла!
Като тъй ме канишъ
и си ми запѣла,
гроздето кжде е
и какъ се нарича,
мислишъ ли, че нѣкой
грозде не обича?!...
Бѣхъ така поседналъ
само предъ лозитѣ,
да ми се нарадватъ
повече очитѣ.
Ехъ, ти сладко грозде,
колко те обичамъ!

Йорданъ Русковъ

